

Ὁ Ἀναγνώστης, ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τὴν προσφορὰν
 τοῦ καί, κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς τὴν παρειάν, ἀνεχώρησεν εἰς
 τὰ ἴδια ...

(Ἐκ τοῦ ὁμοσικοῦ)

ΚΩΝ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

— 88 —

ΧΛΩΜΗ ΔΥΣΙ

Ἦ τόσο ποθητὴ γὰρ μὲ ὁμορφιά σου,
 Ποῦ τὴ στεγνὴ μας ὄψι μοῦ θυμίζει,
 Σφιχτὰ μὲ δένει κ' ἡ ἀπαλὴ θωρά στυ
 Δὲς τὴ ζωὴ σὰ στήθη μου κομίζει.

Τέσο κομίζεις τὸ φτωχὸ τὸ σῶμα,
 Ποῦ ἐνῶ ἡ καρδιὰ σὰ στήθη ἀκόμη πάλλει,
 Μοιάζει μ' ἄρχαῖο κορμὸ π' ἀνθίζει ἀκόμα—
 Μὰ τῆς ζωῆς τευ σβύσθηκαν τὰ κάλλη.

Πόσες φορές στὴ παγωμένη μέρα
 Σ' ἐλάτρεψα πιστά, ὑψη θλιμμένη,
 Πόσες φορές τὸ μάτι πέρα ὡς πέρα
 Μέσ' ἀπ' τὰ νέφη σ' εἶδε κοιρασμένη.

Πόσες φορές τῆς γῆς μας ὁ Νυμφίος
 Με λαχιάρα κρυμμένος σὲ θαροῖσε,
 Κ' ἐνῶ ὁ βορρᾶς σ' ἐσπάραιεν ὁ κρύος,
 Μὴ σπλαχνικὴ τευ ἀχτίδα δὲ σκορποῖ σε.

Ἄχ ... πόσοι πόνοι ἄφωνα κυλᾶνε
 Μὲ σέγα ποῦ νεκρὴ τόρα διαβαίνεις·
 Τῇ; ἀπορίας τὰ νέφη πῶς βεγγάνε ...
 Κ' ἰσὺν περθεῖς, καὶ πλειότερο χλωμαίνεις ...

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΦΗ